

Szivárvány

vers, mese, játék kicsiknek

2025. NOVEMBER





4

6

18

22

24

26



CÍMLAP: FORRÓ ÁGNES

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XLVI. évfolyam, 487. szám. Kiadja a NAPSUGÁR Kft.

Főszerkesztő: László Noémi • Képszerkesztő: Bak Sára • Szerkesztő: Berki Tímea

Lapterv: Division Boutique Agency • DBA (www.teamdba.co)

Megrendelhető: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202 ap. 101 • 0264418001

naps.sziv@napsugar.ro • www.napsugar.ro • www.facebook.com/napsugar.szivarvany

A lapok árát a következő bankszámlákra várjuk: RO45RNCB0106026602080001 BCR CLUJ,

RO70BTRL01301202P90961XX BT CLUJ, SC NAPSUGÁR-EDITURA SRL, CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TypoOffset Kft. nyomdájában. Nyomdai előkészítés: Komáromy László.

ISSN 1221-776x



Keress meg a levelek párját.
Színezd az eredeti szerint!

BAK SÁRA rajza





LÁSZLÓ NOÉMI

Egres

Zöldjében
hajnalpír
ásít,

íze a sötétség,
elhantolástól
feltámadásig.



TÓTH ÁGNES

Kökény- gyöngy

Hajnalban november
már a fagyot hozza.
A kék szemű kökényt
dérrel porcukrozza.
Úgy ragyog a bokron,
mint a zafír kékje,
erdei tündérek
gyönyörű nyakéke.



●●●

DÁNÉ MELINDA CSILLA

Nesz-erdő

Tölgyfaágon áll a bál,
vendéget vár pókkirály.

Róka szaglász, faág reccsen,
rigó rikkant, vigyázz, szellem!

Gyík a kövek mögé les,
makkot gurít mókus-nesz.

Moha alatt álom van.
Bújj be! Nézd meg! Nyugtalan?

TÓTH ÁGNES

Fáradt a Nap

Mendegél a napsugár,
azt se tudja, merre jár,
égi útján úgy elfárad,
alig bír már lépni hármat,
ezer lába sántikál.

Megpihen egy keveset,
zöldellő fenyők felett,
arra gondol, nem gyalogol,
kölcsonkéri majd a Holdtól
a Nagy Göncölszekeket.

DARVAY TÜNDE rajza



CSEH KATALIN

Csínytevők



Láttál már bicikliző Holdat vagy rollerező Vacsoracsillagot? Figyelj, most róluk fogok mesélni.

Volt egyszer két testvér: Anna és Bence. Annának piros biciklijé volt, Bencének kék. Délutánonként bekarikázták a közeli ligetet.

Egyik éjszaka a résnyire nyitott garázsajtón bemerészkedett a Hold és a Vacsoracsillag. Felpattantak a két kerékpárra, és máris továbbtűntek. Vidáman gurultak, először a földi utakon, aztán hirtelen a Tejúton teremtek. Reggelre a biciklik már ott voltak a garázsban, mintha mi sem történt volna.

Anna és Bence nappal karikáztak, éjszaka pedig az égi vendégek. Történt egyszer, hogy Bence édesapja későn ért haza, benézett a garázsba, a bicikliknek hűlt helyét találta. Arra gondolt, hogy ellopták. Másnap el akart menni a rendőrségre, hogy jelentse az esetet, de reggel a kerékpárok már ott álltak békésen egymás mellett.

Sokáig így ment ez. Aztán egy éjszaka a gyerekek anyukája kilépett az udvarra, és rajta kapta a tolvajokat, ám arra már nyomuk veszett. A Holdat és a Vacsoracsillagot mégsem jelentheti fel, gondolta, senki sem hinne neki.

Elmesélte a gyerekeinek is, akik nem győztek csodálkozni.

– Anya, te ezt álmodtad – mondták neki hitetlenkedve.

Végül ők is meggyőződtek, hogy nem álmodott édesanyjuk. Gondolkoztak, mitévők legyenek. Úgy döntöttek, senkinek sem szólnak, feljelentést sem tesznek, hiszen csak éjszaka veszik birtokukba a bicikliket az églakók. Használati díjat sem kérhetnek tőlük, valószínű, hogy pénzük sincs.

Teltek a napok, hetek, hónapok, a titokban biciklizők többé nem jöttek. Az történt ugyanis, hogy a szomszéd utcában megakadt a szemük két gyönyörű rolleren, és elkezdtek rollerezni. Éjszaka rollereztek, suhantak az égi utakon, reggelre visszavitték a járműveket megszokott helyükre. Azóta is ezt teszik.

Anna és Bence szülei elhatározták, hogy gyűjtést szerveznek, s vesznek egy-egy rollert a Hold meg a Vacsoracsillag születésnapjára.



P. BUZOGÁNY ÁRPÁD

Őszi libanóta

Árokparton liba gágog,
giligági, bumm, bumm,
nem elég mély ez az árok,
giligági, bumm, bumm!

Eső kéne, jó nagy zápor,
libimári, dirr-durr,
nem mosakszom mosdótálból,
libimári, dirr-durr!

Hazaballagott azóta,
csiribiri, hej, haj,
eddig tart a libanóta,
csiribiri, hej, haj!

Közben azon tanakodtak, hogy vajon mikor van a születésnapjuk.

– Kérdezzük meg tőlük! – ajánlották a gyerekek.

– Az lehetetlen – mondta apa –, egyikük sem beszél emberi nyelven.

– Akkor nézzünk utána a Google-keresőben! – mondta anya.

– Több milliárd évvel ezelőtt születtek, de melyik hónap hányadikán? – tette fel a kérdést Anna. Ez fejtörést okozott mindnyájuknak, máig sem tudták kideríteni. Ha valaki közületek időközben megfejti a titkot, ossza meg velem, vagy Anna és Bence szü-leivel!

GUBA-KEREKES ZSUZSA rajzai



SZÁVA CSANÁD

Kerékpár

Ha lesz majd egyszer egy kerékpárom,
fél világot azzal összejárom.

Mind csak hajtanám, pedáloznám,
míg az úti por felszáll hozzám.

Gyorsan el is engedem a kormányt:
bármilyen út legyen, talál hozzánk!

Ugrándoz alattam a kerékpár,
kereke földet sem ér már.

Kormányja szinte engem kormányoz,
kacsaringósan érünk a házhoz.

A házban megtalálom a pumpám,
addig is jól tekernék, csak tudnám,

a kerekem miért ilyen puha,
ha apu még otthon felfújta.



Már csak pár tekerés az otlevés,
kifújom magam, s lesz erőm kevés,

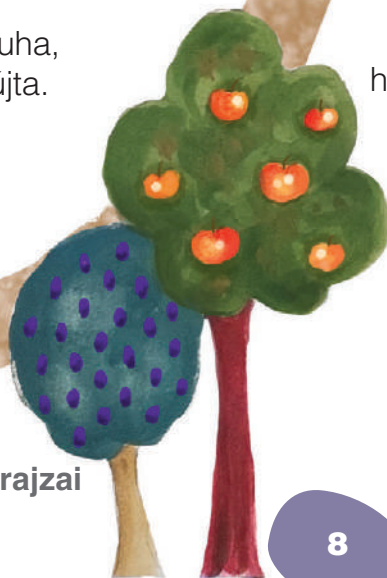
annyi, hogy én, s te is elkarikázz!
Bicóm ha utolérne, semmi gáz!

Együtt karikázunk, furcsa tandem,
ha nem volnánk gyorsak, majdnem elesnénk!

De el nem esünk, mert a sebesség
itt segít, félreértés ne essék!

Ha lesz majd egyszer egy kerékpárom,
fél világot azzal összejárom.

Ha lesz majd egyszer egy kerékpárom,
egész világot veled bejárom.



BENŐ ESZTER NÓRA rajzai



KISS LEHEL

Két keréken

Van nekem egy drótszamaram,
azzal cipeltetem magam.
Űget velem iázva.
Fütyülök a világra!

Van nekem egy kerékpárom,
járnivalóm vele járom.
Öreg már, de ki bánja?
Fütyülök a világra!

Van nekem egy biciklim,
de nincs rá egy vacak rím
– csak ennyi a hibája.
Fütyülök a világra!

Szusszan egyet, s továbbring a
csillagközi álombringa,
suhan velem – hí-há-ha!
Fütyülök a világra!

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Janó és a bicikli

Hegyre fel, völgybe le,
gurul a kereke,
virág, fa integet,
irigylik az emberek.

Kiáltok, hóhahó,
itt gurul kis Janó,
forog a két kerék,
sár spriccel szerteszét.

Sárvédő kellene,
elkéstem már vele,
nem számít, hóhahó,
csupa sár kis Janó.





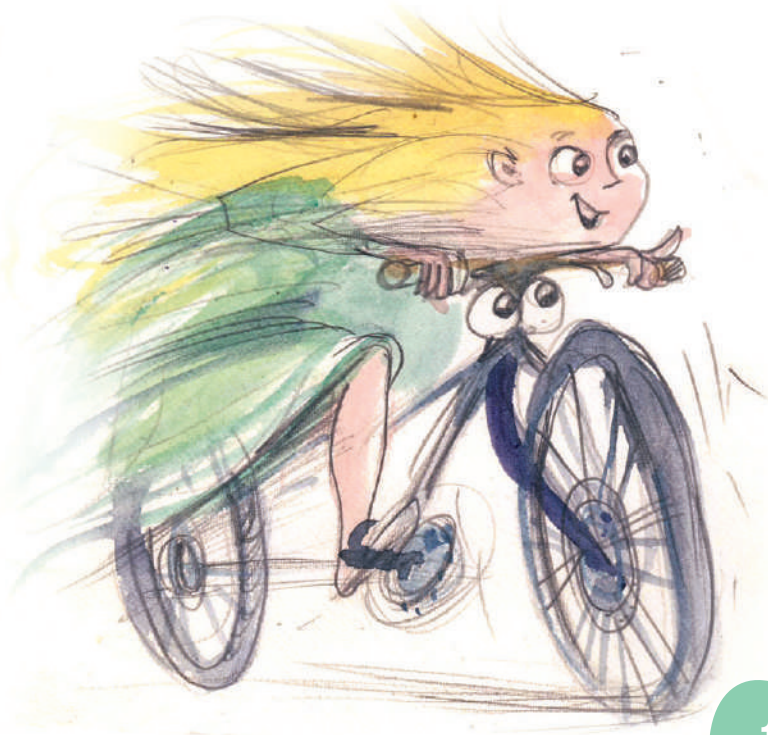
SZŐCS MARGIT

Nyolcas



Mielőtt magamról mesélnék, megkérdezem tőletek, tudjátok-e milyen a nyolcas, és volt-e már nyolcasotok?

Nos, ha valaki még nem tudná, elárulom, hogy a nyolcas úgy néz ki, mint egy derékon szorított karika. Ám ha a nyolcas fekszik, nem azt mondják rá, hogy hasra esett vagy fekvő nyolcas, hanem azt, hogy végtelen. Hallottatok már ilyet? Bevallom, nekem volt egy nyolcasom, és végtelenül elkésérített, ugyanis nem tudtam továbbgurulni. Ti szerencsések vagytok,



mert attól, hogy nyolcast kaptok, nem lesztek járásképtelenek. Remélem, felkeltettem a kíváncsiságotokat. Hallgassátok hát történetem.

Gazdim lánya, Orsi elhízott. Nem csoda, egész nap rág valamit, és semmit nem mozog. Gazdimnak az az ötlete támadt, hogy megtanítja kerékpározni, hátha megkedveli, és lefogy tőle. Órákig köröztünk az udvaron, míg Orsinak sikerült segítség nélkül megmaradni rajtam. De a leszállással baj volt, mert nem tudott megállni. Menet közben ugrott le rólam kormányom elengedve, amitől én, képzelhetitek, alaposan elvágódtam. Szerencsére megúsztam egyetlen karcolás nélkül. Nem dicsekvésként mondom, de ebből is látszik, milyen nemes anyagból vagyok. Gazdimnak aznap nem volt több ideje a lányát tanítani. Azt mondta neki, hogy elutazik néhány napra, de hazatérte után folytatják a kerékpár-tanfolyamot.

Csakhogy Orsinak nem volt türelme megvárni apját. Másnap előrángatott engem a fészerből, mert barátai 20 kilométeres, fürdéssel egybekötött kerékpártúrára indultak, és velük akart tartani. Hiába mondta aggódó anyja, hogy korai még ilyen hosszú útra mennie. Orsi makacsul hajtogatta, hogy ő már tud bringázni, nem kell izgulni érte. Kigurultunk a kapun, a csoporthoz csatlakoztunk. Az országúti forgalomban böhöm áruszállító autók zúgtak el mellettünk. A nyomukban maradt légáramlat néha úgy megcsapott, hogy kis híján felborul-



tünk. Orsi rémulten zötykölődött ülésemen. Olyan erősen szorította kormányomat, hogy azóta is zsibbad a keze. Ezt leszámítva minden baj nélkül érkeztünk meg a kis fürdővárosba. Orsi örült, hogy megtettük az első 10 kilométert. A leszállás itt is látványosra sikeredett, de szerencsére egy járókelő elkapott engem, mielőtt a villanyoszlophoz csapódtam volna.

Amint a társaság kilubickolta magát a sós tóban, hazaindultunk egy meredek, kavicsos felszórtn rövidítésen. Orsi nem biciklizett még lejtőn, egyre jobban gyorsultunk. „Lassíts!” – kiáltották a többiek, de Orsi rájuk se rántott. A vége az lett, hogy kerekeim megcsúsztak a

kavicsokon, Orsi lerepült rólam az útszéli gyepre, én pedig egy terebélyes fának ütköztem. Orsinak szerencsére nem lett semmi baja, de én pórul jártam. „Nyolcas van az első kerékben” – állapította meg egy fiú a csoportból, miután felsegítette Orsit, és megvizsgált engem. „Tolnod kell hazáig, nem tudsz felülni rá” – mondta Orsinak.

Így történt, hogy Orsi hazatolt engem. Másnap olyan izomlással ébredt, hogy a reggelijét ágyba kellett vinni. Én pedig egy kerékpárszerelőhöz kerültem, aki addig babrált küllőimmel, míg kivette belőlem a nyolcast. Igaz, hogy közben festékmázam egy kicsit megsérült, de az már nekem nyolc!

CSILLAG ISTVÁN rajzai



KALI KINGA

Fácántánc



Nagyapa mindig is szerette a motorokat. Anya mesélte, hogy amikor ő még gyerek volt, nagyapa hirtelen elhatározással méhészkedésbe fogott. Nyári vakációban aztán az egész család felköltözött a hegyekbe, ahol nagyapa méhei laktak. Kalandos idők! Anya szeme csak úgy csillog, amikor erről a jónéhány gyerekkori nyárról mesél. A méhek által termelt mézet részben megtartották, részben eladták közeli ismerősöknek – és nagyapa kispórolt így magának egy motorralót. Estéknént száguldozott vele az üres utcákon, nagymama minden aggodalma ellenére – de hát ebben lelte örömét.

Később, amikor már én is megszülettem, sőt, már talán négyéves is meglehettem, ezt a motort egy csónakos motorral váltotta. Az volt ám a csuda dolog! Halványan emlékszem, amint nagymamával elrobognak, nagy integetések közepette a borszéki fürdőre, ahol minden évben egy bő hónapot nyaraltak.

A méheken már régen túladdott nagyapa, és új időtöltés kellett neki – lehetőleg állatos: egész életében mindig volt valamilyen állata. Gyerekkorában nagyon szegények voltak, ahogy anya mesélte, és ő már hétévesen kecskéket

őrzött. Később, suhancként lett egy saját kecskéje, annak a tejét adta el a vásárban, elboldogult. De mindig volt kuttyája is, sőt, felnőtt korban nyulakat is tartott. Manapság pedig két malackája van az udvar végében, és egy barikája is, akit olykor a parkban sétáltat...

Pontosan vissza tudok emlékezni arra a napra, amikor sorra kerültem, hogy én is mehessek egy kört nagyapa csónakos motorjával. Én voltam a legkisebb: ki kellett várni a soromat türelmesen, mert a felnőttek is kíváncsiak voltak, miféle szerzet az új járgány... Repestem az örömtől! Nagyapa azt mondta, elmegyünk fácánnézőbe – a fácánok voltak az ő új kedvencei.

Hát olyan csónakos motorja sem volt mindenkinek! Az utcán nem láttam még sohasem effélet a városban, csak apával a moziban, a háborús filmekben. Emlékszem, ahogy a motor csónakjában ülök nagy izgulva, nagyapán vicces motoros szemüveg. Vigyáz rám, hogy rendesen üljek, jól kapaszkodjak. Rám csukja az ablakos ponyvát, amivel a csónakot lefedik menet közben, hogy az utast ki ne vigye az ülésről a nagy szél, ami száguldáskor keletkezik. Alig ötéves lehettem, kicsit meg is voltam

szeppenne. Sokáig éreztem aztán a műanyag ponyva szagát az orromban – és valahányszor csak hasonlót éreztem meg életemben, mindig eszembe jutott ez a meghitt kirándulás.

Nagyapa most gondosan vezetett, nem száguldozott – így robogtunk ki a határba fácánt lesni. A sebességből csak annyira emlékszem, tetszett, ahogy a szél fújja az arcomat, s röpködnek a fürtjeim – és szerettem felnézni nagyapa komoly arcára is vezetés közben. Már nem féltem: egészen biztonságban éreztem magam vele. Túl rövid idő alatt értünk ki a város szélére, ahol az erdők és mezők összeérnek – én még vígan utaztam volna! Nagyapa előzőleg több fácánt is látott errefelé motorozván. Elbújtunk hát a magas fűben, hogy

meglessük a madarakat udvarlás közben. Nagyapa még otthon mesélte, hogy a fácánkakasok szép tollaikkal és táncukkal tetszelegnek, udvarolnak a nőstényeknek, egyszerre soknak is...

Nem kellett sokáig várnunk: fényes-színes tollakkal máris ott illegette magát egyik fácánfi, és egyre közelebb lépdelt rejtekünkhöz – még anya papagájánál is színesebb volt! Pisszenés nélkül ültem ott, s figyeltem ámulva, talán órákon át... Arra gondoltam, milyen szerencsés vagyok. Egy napra két ilyen izgalmas élmény is kijutott nekem, kergetőzés a szellőkkel a csónakos motoron, meg a büszke fácánkakas násztánca...

ANDRÁS TÜNDE rajzai



Bátor vagyok!

A gyerekek az udvaron játszottak. Gergő és Gyurka rollerversenyt rendezett. Emőke volt a bíró, mert ő még nem tudott rollerezni, de jól tudott visszafelé számolni és zászlót lengetni. Zászló híján a nyakából levett rókás kendőt lengette.

– Három, kettő, egy, rajt! – kiáltotta.

A két fiú szélsebesen száguldott a rollerekkel. A mászókatól indultak, megkerülték az orgonabokrot, és az nyert, aki a leghamarabb elkapta Emőke lobogó rókás kendőjét.

Mikor a fiúk elfáradtak, Gyurka azt mondta:

– Most te jössz, Emőke!

– De én nem tudok rollerezni... – hajtotta le a fejét Emőke.

– Nem baj – mondta Gergő. – Megtanítunk!

– Állj rá, én meg hátulról foglak! – biztatta Gyurka.

Emőke félve ráállt a rollerre. Mindkét lábát feltette. Gyurka fellépett mögé, szorosán tartotta a kabátjánál fogva, Gergő pedig fogta a kormányt, és óvatosan egyensúlyozott.

Gyurka lendített egyet a lábával, és elindultak. Gergő mellettük lépegetett. Aztán gyorsabban mentek, és Gergő már szaladt. Emőke vidáman kacagott és kiabált:

– Nézzétek, rollerezem, rollerezem!

Arca kipirult, haja lobogott, a rókás kendő a zsebéből kikandikált. A fiúk vele együtt gurultak, megkerülték az orgonabokrot, és visszaértek a mászókához.

– Még egyszer! – kérte boldogan.

– Próbáld meg egyedül! – mondta Gyurka.

– Nem merem... Félek – suttogta ijedten Emőke.

– Hiszen már tudsz rollerezni! – biztatta Gergő.

– Egyedül nem megy!

– Menni fog! – bátorította Gyurka.

– Tényleg? Hogyan? – kérdezte Emőke.

– Úgy, hogy közben azt kiáltod: „Bátor vagyok! Bátor vagyok!” És meglátod, menni fog.

Emőke óvatosan megfogta a kormányt. Jobb lábát feltette a rollerre. A ballal meglendítette magát, pont úgy, ahogy Gyurka tette az előbb. Lassan elindult, aztán még egyet lendített, és már gyorsabban ment. Egyre magabiztosabban gurult.

– Óvó néni! Óvó néni! Nézd, egyedül megyek! – kiabálta boldogan.

Szemében öröm ragyogott, szívébe pedig bátorság költözött.



AYHAN GÖKHAN

Mese a neveletlen hiúzról



Egy üres, hétszobás lakásba tizenegy óra negyvenöt perckor beszabadult egy neveletlen hiúz. Benézett minden-hova. A konyha, a hét szoba megadta magát a tizenyolc karma, a tágra nyílt szája, a kíváncsisága előtt.

A lábasok és a serpenyők rettegtek. Most mi lesz? A konyhaajtó, a szobaajtó, a fürdőszobaajtó moccanni sem mert, a falióra félelmében megállt. A hiúz fel-alá mászkált, összepettyezte a padlót, összekarmolászta a falat. Felfalta a hűtőből a marcipános-pisztáciás süteményt.

A papagájsügér nagy meglepetésére az akváriumból kiitta a vizet, kicsapta az ablakot, félretolta az íróasztalon hagyott tárgyakat. Mint egy hatalmas madárfészekből a madarak, színesen-feketén szétröpültek a ceruzák, a tollak.

Egy női táskában hosszasan kutakodott, szimatolt, hogy a hosszas kutakodás, szimatolás után ne találjon semmit. Tizenkettőt ütött volna a falióra, ha nem áll meg mindkét mutatója. A nagy felfordulásban a hiúz bundája súrolta a tükröt. A hiúz megfordult, odaállt elé.

Nézte, nézte, nézte magát, csodálkozott a pofáján, a bajuszán, a fogain.

– De hát én hiúz vagyok! – visította a tükörnek.

Gyorsan megigazította a széttúrt-szétszimatolt táskát, helyre rakta a színesen-feketén elrepült ceruzákat, tollakat. Becsukta az ablakot, a papagájsügér nagy meglepetésére friss vizet töltött az akváriumba. Elsimította a falon a karmolást, feltakarította a padlón hagyott petytyeket.

Sajnálta a behabzsolt marcipános-pisztáciás süteményt és a megállt faliórát, szörnyen szégyenkezett. A megdermedt konyhaajtó, szobaajtó, fürdőszobaajtó közelében illedelmesen meghajolt, rámosolygott a lábasokra és a serpenyőkre.

Rövid gondolkodás után arra jutott, leszalad a közeli cukrászdába, pótolja a felfalt marcipános-pisztáciás süteményt, és hoz a boltból a megállt faliórába két ceruzaelemet.

BAK SÁRA rajzai



IMRE ESZTER

Tücsök Gusztáv megmenti Kisróka Zibót az árnyaktól

Árnyakkal érkezett a november. A napok egyre kurtábbak lettek, már délután sötétedett. Kisróka Zibónak ez nagy gondot jelentett. Ő ugyanis mindig Tücsök Gusztávnál töltötte a délutánt. Betűvadászatot játszottak, csinosították Tücsökvár mini-mását, és Tücsök Gusztáv Mindentudó Könyvecskéjéből olvastak. Csakhogy a korai sötétséggel a tücsökvári árnyak is hamarabb érkeztek. Kisróka Zibó pedig rettegett az erdőben süssanó-

illanó fekete foltoktól. Egyik este annyira megijesztette a Bingyuszdomb felől érkező óriásárny, hogy nyomban elbújt egy fa mögé, és végül ott érte az álom. Őz Gréti talált rá reggel, és hazakísérte a rémült kisorokát.

Amikor közölte Tücsök Gusztávval, hogy tavaszig többet nem megy át hozzá délutanonként, amaz rettentően elszomorodott. Mit süssanó-illanó erdei árnyak! A szívére ereszkedett sötétségnél nem volt keservesebb!

Eldöntötte, hogy mindenképp megoldja a helyzetet. Egy egész hétig töprengett, miközben a napok egyre rövidültek. Mindentudó Könyvecskéje ezúttal nem segített. Elolvasott mindent az árnyszelídítésről. Azt Kisróka Zibónak sokáig kellett volna tanulnia, amire nem volt idő. A helyzet azonnali megoldást kívánt!

Végül egy magányos délutánon eszébe jutott a megoldás. Azt kell elérni, hogy Kisróka Zibó árnyabbnak érezze magát az árnyaknál!

Tücsök Gusztáv riasztotta Pocok Endrét, Harakály Dénest és Vakond Rajmundot, akik nyomban nekiálltak dolgozni. Szitakötő Zitának is szólt, aki örömmel segített. Az ötletet mindenki





ragyogónak tartotta, izgatottan várták a vég-
eredményt.

Tücsökváron koromsötét volt, mire Tücsök Gusztáv utasításai alapján elkészült a megoldás. Egész küldöttség ment Kisróka Zibóért, úgy hozták át a barátjához, oltalmazva őt az árnyaktól. A lélegzete is elállt. Tücsök Gusztáv szobájában vadonatúj, tücsökvári készítésű süssanó-illanó roller fogadta.

– Mi készítettük! – kiáltotta büszkén Pocok Endre.

– A süssanást-illanást Szitakötő Zita szerelte bele! A sajátjából adta! – egészítette ki meghatottan Vakond Rajmund. Szitakötő Zita elpirult.

– Most már gyorsabb leszel az árnyaknál, és hangosabban süssansz-illansz! Nem kell félned tőlük, ők fognak félni tőled! – magyarázta Tücsök Gusztáv, és reménykedve nézett a barátjára. Kisróka Zibó elérékenyült.

– Tényleg az enyém? – kérdezte.

– A tied! Ugye, eljössz délutánonként? Hazasüssanhatsz a rollerrel! – Tücsök Gusztáv majd' kiugrott a bőréből az izgatottságtól.

A választ nem várta meg, mert mindannyian egyből leültek társasjátékozni. Amikor kezdtek elálmosodni, lassan mindenki hazaindult. Kisróka Zibó felpattant vadiúj rollerére, és bátran süssant-illant a sötét erdőn át, fittyet sem hányva a novemberi árnyakra.

SZABÓ ZELMIRA rajzai

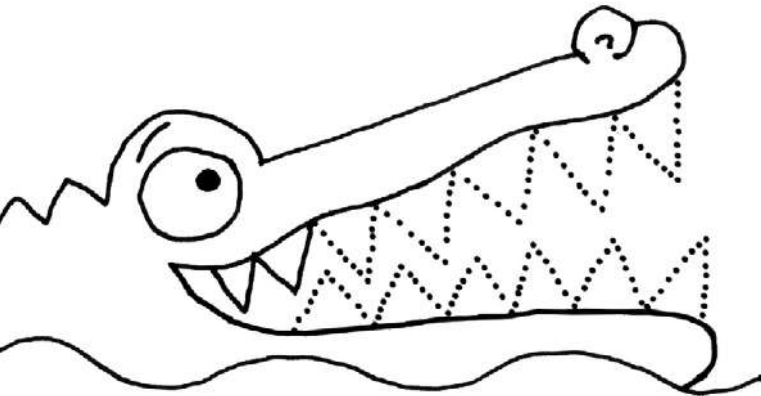
KROKODIL-MEGLÉPETÉS

A KROKODIL ÓRÁK ÓTA A VÍZBEN LAPULT, CSAK A SZEME ÜLT ÉSZREVÉTELLENÜL A VÍZSZINT FÖLÖTT. BÁRKI AGYAGBUCKÁNAK NÉZHETTE.

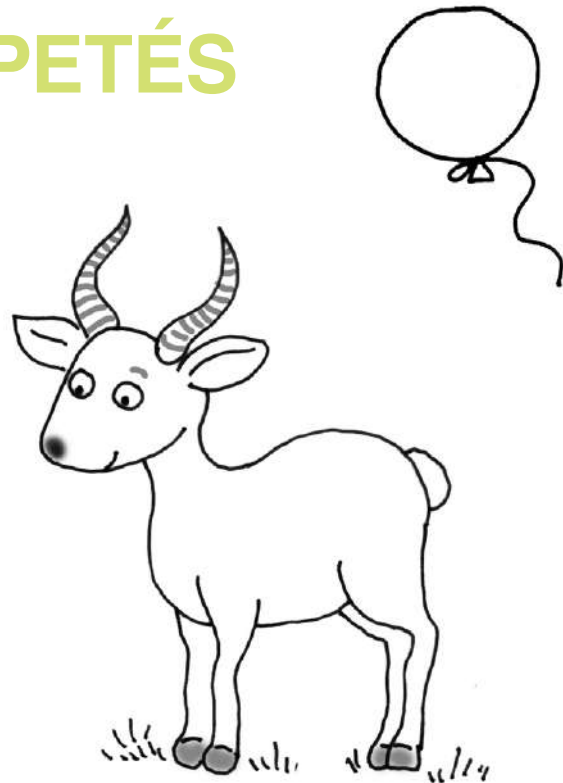
AZ ANTILOP GYANÚTLANUL KÖZELEDETT A TÓHOZ. NAGYON SZOMJAS VOLT.

– GYERE SZÉPEN, GYERE CSAK, GYERE! – BÁTORÍTOTTA NÉMA CSEND-BEN A KROKODIL. – ÚGY, ÚGY! SZÉP NYUGODTAN, IDE, IDE!

AZ ANTILOP KÖZELEBB LÉPETT A VÍZHEZ.



Egészítsd ki a krokodil cikkcakkos fogsorát!
Rajzolj szülinapi lufikat az antilopnak!



– CSAK MÉG EGY LÉPÉST ELŐRE! – BIZTATTA A KROKODIL GONDOLATBAN AZ ÁLDOZATÁT.

AZ ANTILOP LEHAJOLT, HOGY VIZET KORTYOLJON. EKKOR A KROKODIL KIUGROTT A VÍZBŐL, JÓ PÁR HULLÁMOT VETVE:

– BOLDOG SZÜLINAPOT! – KIÁLTOTTA, ÉS ÓRIÁSI BUBORÉKLUFIT FÚJT.

AZ ANTILOP IJEDTÉBEN HANYATT ESETT, A KROKODIL PEDIG HAHOTÁZVA A VÍZBE MERÜLT.

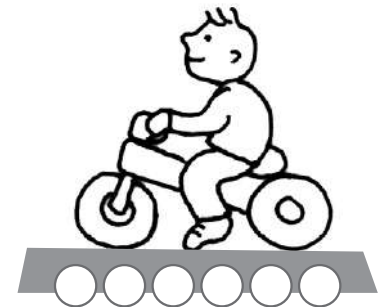
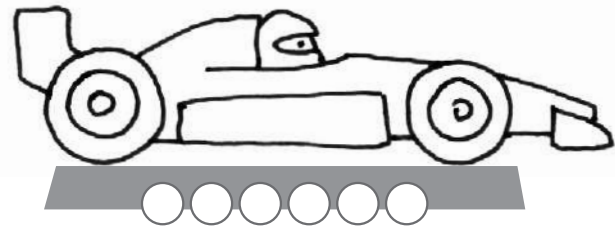
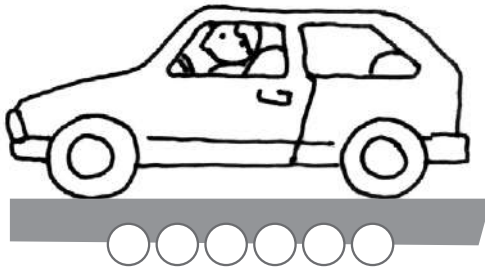
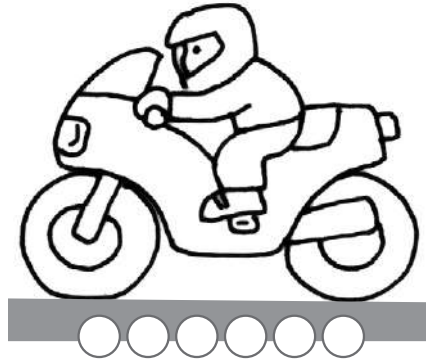
CZEINER-SZÜCS ANITA

MOTORBICAJ

UTCAHOSSZIG ÉR A RICSAJ,
ITT GURUL A MOTORBICAJ!

VRÜM-VRÜM-VRÜM,
BŐG, DE JÓLESŐ
A SZÁMTALAN SOK LÓERŐ!

HA NAGY LESZEK, ILYET VESZEK,
SÜVÍTEK, MINT A KÉPZELET.



Színezd ki a járművek alatti pöttyöket aszerint, hogy mennyire gyorsak: a leglassúbb alatt egyet, a leggyorsabb alatt mind a hatot!

MÜLLER KATI rajzai



LÁSZLÓ NOÉMI

Sülve-főve

28. rész

Töhötöm! – Semmi válasz.
– Töhötöm, hol vagy? – Síri csend.
Tas leült ágya szélére. Megvakarta a fejét. Hol lehet a tüskés kópé?

Tas benézett a pepita párna alá. Semmi. Felemelte a csíkos párnát. Semmi. Odaballagott az ablakhoz, elhúzta a sötétítőt. Mindkét oldalon megnézte, nem bújt-e pajtása a függöny mögé. Nem.

Tas benézett az ágy, majd az asztal alá. Belebotort a papírkosárba. Kinyitotta a szekrényt. A szekrényajtó kísértetiesen nyikorgott.

Töhötöm nem volt sem az ágy, sem az asztal alatt. Nem kucorgott a papírkosárban, nem csücsült a szekrényben.

Hol lehet? Tas tanácstalanul a szőnyegre huppant. A szoba közepén.

– Áucs! – üvöltött valaki.

Tas ijedten ugrott fel. Nem vette észre, hogy a szoba közepén púpos a szőnyeg.

– Gyere ki! Mit keresel ott? – kérdezte kedvencét, amint az kikászálódott a szőnyeg alól.

– Szerettem volna kipróbálni, milyen, amikor eltemetik az embert. De azonnal keresni kezdted. Egy csepp nyugodt énidőt sem hagytál nekem!

– Miféle bolondságot beszélsz? Honnan veszed ezt az egészet?

– Nemrég voltunk a temetőben, emlékszel?

– Voltam! Kimentem anyával és apával a szokásos halottak napi temetőlátogatásra.

– Mit gondolsz, egyedül hagylak ilyen emberpróbáló pillanatokban? Ott rejtőztem a kabátzsebedben.

– Miért volna emberpróbáló? Halottak napján gyönyörű szép a temető. Csupa gyertya és krizantém. Még mézeskalácsot vagy sült gesztenyét is árulnak!



MÜLLER KATI rajzai

– De hiszen ez a halottak napja! Amikor eszünkbe jutnak azok, akik nincsenek már közöttünk!

– Ők nem csak ilyenkor jutnak eszünkbe. És nem kell annyira elszomorodni miattuk.

– Hogyhogy nem? Eltávoztak az élők közül.

– Igen, de képzeld, lehet, hogy ahol vannak, ott jó nekik! Nem fáj már a derekuk, a lábuk, a hátuk, a fejük, nem kell gyógyszer szedni és diétás ételeket enni!

– Erre sosem gondoltam.

– A halál miatt inkább csak az élők bánkódnak, mert hiányzik nekünk az, akit a vég elragad. De ha becsukjuk a szemünk és rágondolunk, akkor ott van velünk, a szívünkben, az emlékeinkben. Mindaddig, amíg emlékezni tudunk rá!

– Te olyan erősen emlékeztél rám, hogy nem hagytad, hogy a halálba beleéljem magam!

– Miért hagytam volna? A halálba nem élheti bele magát az ember. Nem is jó ezzel még kísérletezni sem.

– De tudni akartam, hogy milyen lehet a föld alatt, ahol senkivel sem társaloghat az ember.

– Aki a föld alá kerül, az már senkivel sem akar társalogni. Mert elszáll belőle a lélek.

– Vagyis a föld alá csak a test kerül? És hol van a lélek?

– Ez az, amit csak a halál után tud meg az ember. Mert olyan csodálatos az élet, hogy még a végére is jut hatalmas nagy titok.

De Töhötöm ezt már nem hallotta. Mert mire gazdija kimondta, hogy csodálatos az élet, belekucorodott Tas iskolástáskájába, és elaludt.





Kukucsi nyomoz

Kukucsi és a furcsa földkupacok



Ködös reggellet érkezik a november. Szürke fátyol ereszkedett a tájra. Kukucsi alig lát az orra hegyén túl. Ő amúgy sem a látásáról, hanem inkább arról híres, hogy szeret mindent felfedezni.

A rejtélyes táj szinte hívogatja a kis vakondot. Valamit biztosan tartogat számára ez a nap is. Csak fel kell fedezni. Ideje ismét kirándulni egyet. Fülelve próbál a szürkeségen átlátni. A ködfátyol valakit bújtat. Már hallani a motoszkálását. Egyre közeledik.

Egyszer csak előbukkan Vince. Fején sapka, orráig felhúzva a sál. Még kesztyű is van rajta. Kabátja zsebébe rejthetné apró mancsait. De nem teszi. Épp egy bicikli kormányát szorítják. Micsoda ötlet! Őszi bicikli-körtúra.

Lassan felszáll a köd. Pont jó kiránduló idő lesz. Kukucsi is előkeríti régi bicaját. Kicsit poros. A pókok beszótták hálójukkal. Látszik, hogy jó ideje nem használta senki. Pedig nagyon szép. Még egy kis kosár is van rajta, amibe a kis vakond gyűjtögetni szokott.

Az erdei úton komoran állnak a csupaszs, szürke fák. A köd miatt rej-

télyesebb az egész. A földet színes levelek szőnyege takarja. Az erdőn túl bokros részre érnek ki. Ott minden csupa piros. A galagonya- és csipkebogyóbokrok végre színt adnak a tájnak.

Félrerakják a bicikliket. Egy-egy kis tarisznyával bogyót gyűjteni indulnak. A vadrózsa tuskéi mellett óvatosan kell haladniuk. Mennek egyik bokortól a másikig. Szedegetik a szép piros szemeket. A sok bogyó vitaminforrás a téli hónapokra.

Ahogy a bokrokat kerülgetik, Kukucsi furcsa dologra lesz figyelmes. Messziről földkupac. De talán mégsem az. Közelebb megy hozzá. Mintha nagy, poros szivacsdarab volna. Furcsa a formája. Gömb alakú, legalábbis nagyjából. A tetején hasadás.

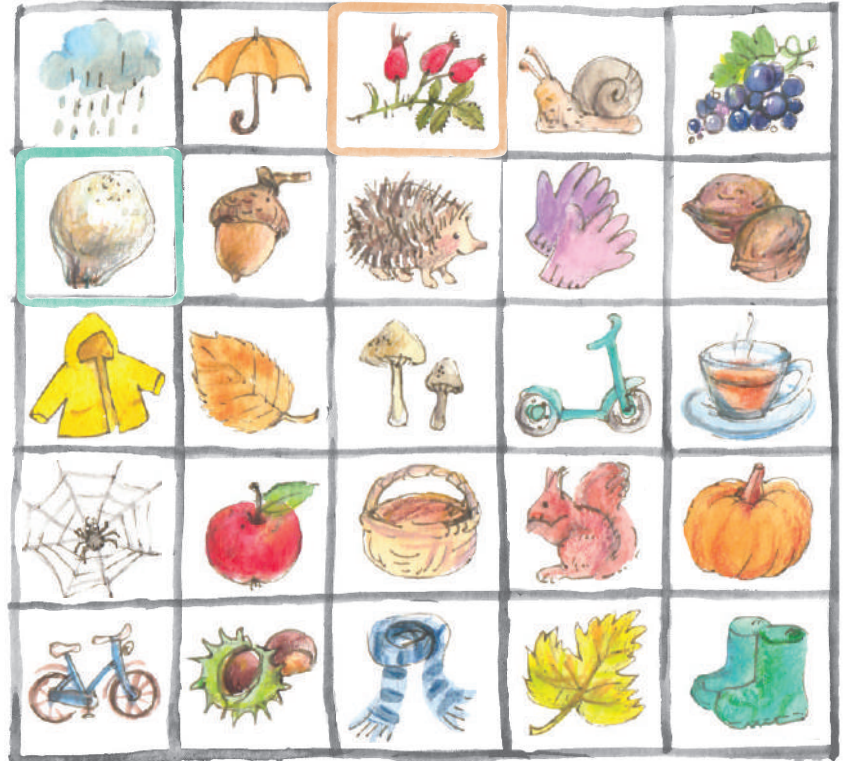
Vince is talál egyet. Kukucsi rábukkan egy harmadikra. Az aztán tényleg óriási. De még mindig nem tudják, micsoda. Miért lennének



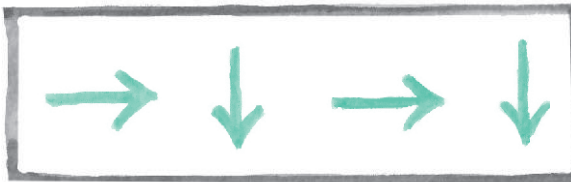
nagy, gömb alakú szivacsok a földön? Innen nőttek ki. De hát szivacsok itt nem nőhetnek. Nézik jobbról, nézik balról. Millió porszem száll ki belőlük, ahogy megérintik. Kukucsi valamit már sejt.

Pár héttel korábban nagy, fehér gömböket találtak volna itt. Ezek bizony óriás pófetegek. Porfelhőként szállnak a spórák belőlük. Ilyenkor már nem ehetőek. Nagy kár érték. Sebjaj! A két kis vakond elhatározza, hogy jövőre hamarabb bringára pattan, és felkeresi ezt a helyet.

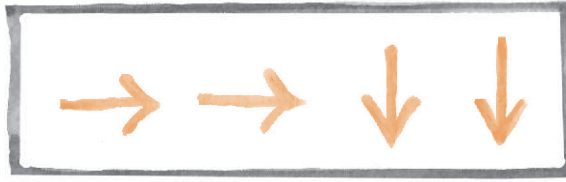
A csipkebogyóval teli tarisznyát a bicikli kosarába teszik, majd boldogan hazatekernek a novemberi nap-sütésben.



pöfeteg



csipkebogyó



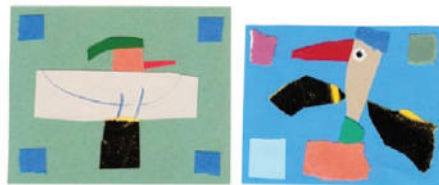
Írta: RÉS KATALIN
Rajzolta: BAK SÁRA

Kövessd a nyilakat. Hova érkezel, ha a pöfetegtől, majd a csipkebogyótól indulsz? Rajzold le az üres kockába, amit a célban találsz!

Nyesegető november



Levéلمانó. Papírból vágjatok paprika formájú sapkát. A manó orrát 1,5 cm-es papírcsíkból kanyarítsátok vízcsepp alakúra. Szakállát préselt, száraz vagy festett papírlevelekből ragasszátok.



Madarak. Színes papírdarabokból vágjátok, tépjétek, majd állítsátok össze a vándormadarakat. Ragasszátok színes kartonra.



Nagy Andrea osztályától, Mezőpanitból kaptuk a préseltlevél-hajú arcképeket.

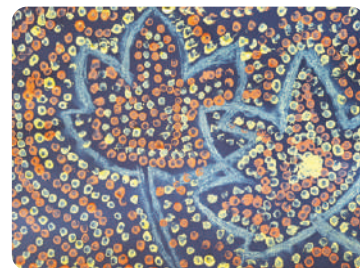
Csíkszentdomokoson, **Miklós Beáta** tanítványainak Kukucsi a kedvence.



Az ujjal pecsételt, dróton ülő, színes madárkákat **Fazakas Ildikó** csoportja készítette Szilágypaniton.



Szilágyi-Székely Melinda magyarlapádi tanítványaival fonákjával felfelé fordított levelet helyeztek vékony papír alá, majd puha ceruzával, krétával átsatírozták a papír felső részét, hogy kirajzolódjon a levél erezte. Utána kivágták, és színes lapra ragasztották, majd vízfestékkel körbepötytyözték a papírlevelet.



Vékás Melinda krasznai osztályában papírhengerbe tűzték az ujjukkal festett lombozatos csigákat gesztenyéből és gyurmából készítették.



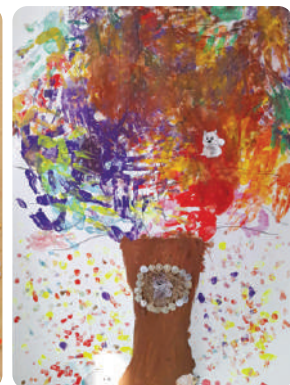
Zimándújfaluban, **Valter Zsuzsa** osztálya fekete lapra helyezett levél-sablont rajzolt körbe, majd a formát követve, az ujjukkal pettyegették színesre.



Márton napján **Balló Emőke**, csíkszentdomokosi tanítónő iniciálét állított össze a papírtányérokra ragasztott libás munkákból.

Gyergyószentmiklóson Márton-napi lapbook készült, **György Tünde** tanítónő irányításával.

Jánosi Márta csoportjában, Gyergyóalfaluban, a papír sütőtöknök fogat ragasztottak.



Kolozsváron, **Bóné Tekla** és **Dénes Bíborka** csoportjában a süni tuskéje a gyerekek színes kéznyomata. Héderfáján, **Peti Tünde-Júlia** osztályában őszi falombot nyomtattak a tenyerükkel.



Csipike postája

Remélem, mindenki jól felöltözött! Nem szabad lebetegedni, miközben a természetet járjátok! Írjátok meg nekem vagy rajzoljátok le, hogy mi történt veletek novemberben. A legderűsebb, a legesősebb, a leghidegebb, a legderesebb napon. Választhattok! Melyhez hasonló jókat: Csipike



Kész Adrienn,
Sepsiszentgyörgy



Huszár Hanna, Sepsiszentgyörgy



Nagy Gerda,
Szilágybajos

Zilahi Olivér Koppány
és **Domahidi Dániel,**
Marosvásárhely



Kasza Zalán, Szatmárnémeti



ROLLER



Minden hónapban vágd ki, és ragaszd egymás mellé a bélyegeket. Áprilisban a bélyeggyűjtők névsorával, az óvó néni, tanító néni nevével együtt küldjétek be nekünk a gyűjteményt. Az erőfeszítésért tanév végén jutalom jár!



Demes Annabella, Sánta Bence és Cseh Eszter,
Kovácszna

Kőrösi Mária tanítványai, Szalárd



Gál Sarolta, Kósa Eszter,
Szász Viktória és
Miklós Nóra,
Csíkszentdomokos



TÁMOGATÓINK

Ára 10 lej



ARANY JÁNOS

Toldi estéje

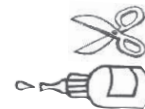
Első ének
(Részlet)

Őszbe csavarodott a természet feje,
Dérré vált a harmat, hull a fák levele,
Rövidebb, rövidebb lesz a napnak útja,
És hosszúkat alszik rá, midőn megfutja.
Megpihen legszélén az égi határnak
S int az öregeknek: „benneteket várlak!”
Megrezdül a feje sok öregnek erre:
Egymásután mégis mennek a nyughelyre.

KESZEG ÁGNES rajza



Menjünk el mind Betlehemig!

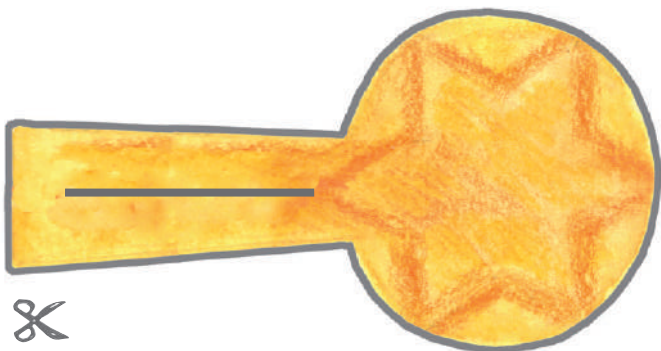


A csillag helye

Vágd ki a betlehemet, a csillagot, a naptárcsíkokat a vastag vonalak mentén. A sorrendben összeragasztott csíkok végére ragaszd a betlehemi képet. Fűzd rá a papírcsíkra a bevágott csillagot, és tologasd minden nap, így számlálva a napokat advent első vasárnapjától (nov. 30) szentestéig (dec. 24). Ha megérkezel Betlehembe, ragaszd a csillagot az istálló tetejére. Az elkészült adventi kalendáriumot tedd az ágyad fölé. Amikor jót cselekedtél, rajzolj egy kis csillagot arra a napra.



•••
••• Itt ragaszd be a naptárcsíkokat a betlehem alá! •••
•••



Itt ragaszd!	DEC. 20	DEC. 21	DEC. 22	DEC. 23	DEC. 24	Ide ragaszd a betlehemet!



Itt ragaszd!	DEC. 10	DEC. 11	DEC. 12	DEC. 13	DEC. 14	DEC. 15	DEC. 16	DEC. 17	DEC. 18	DEC. 19
Itt ragaszd!	NOV. 30	DEC. 1	DEC. 2	DEC. 3	DEC. 4	DEC. 5	DEC. 6	DEC. 7	DEC. 8	DEC. 9